

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: M. J.**, bytem „X“, zastoupeného obecným zmocněncem JUDr. Miroslavem Bláhou, s adresou pro doručování Československé armády 1766, Most, proti **žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor sociálních věcí a zdravotnictví, Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.9.2010, č.j. 4193/DS/2010, JID 163830/2010/KUUK/Sur,**

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se ve včasné podané žalobě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14.9.2010, č.j. 4193/DS/2010, JID 163830/2010/KUUK/Sur, kterým bylo rozhodnuto, že rozhodnutí Magistrátu města Most, odboru správních činností, oddělení přestupků ze dne 5.8.2010, zn. OSČ-Př/072633/1682/2010/DP, č.j. MmM/114168/2010/OSČ-Př/DP, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), za což mu byla v souladu s ustanovením § 22 odst. 4 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 30 000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců a dále mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000,- Kč, se potvrzuje a odvolání proti němu se zamítá.

Předmětného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 24.12.2008 v 10.45 hodin v Mostě v ulici Rudolická řídil motorové vozidlo tovární značky VW Golf, registrační značky „X“, ač nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění z důvodu dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení. Oznámení Magistrátu města Mostu o dosažení 12 bodů v bodovém

hodnocení žalobce převzal dne 14.5.2008. Blokace řidičského oprávnění žalobce byla provedena dne 22.5.2008.

Ve své žalobě žalobce uvedl, že se domnívá, že se nemohl dopustit dne 24.12.2008 předmětného přestupku, protože jeho jednání bylo posouzeno jako trestný čin. Dle jeho názoru s ním nemohlo a ani nebylo zahájeno správní řízení ve věci přestupku.

Dále uvedl, že trestnost jeho předmětného jednání dne 1.1.2010 zanikla a trestní stíhání mělo být zastaveno dle § 172 odst. 1 písm. f) zák. č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád) (dále jen „trestní řád“). Dále žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího soudu Slovenské republiky ze dne 27.7.1979, č.j. 4 Tz 65/79, kde je vysloven názor, že postoupit věc orgánu příslušnému rozhodovat o přestupku není možné, jestliže od spáchání přestupku uplynula doba jednoho roku. V takovém případě dle uvedeného judikátu připadá v úvahu pouze zastavení trestního stíhání podle § 172 odst. 1 písm. b) trestního řádu.

Dále žalobce odkázal na svoje odvolání ze dne 16.8.2010 proti rozhodnutí prvoinstančního orgánu.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný ve svém vyjádření zevrubně popsal průběh řízení v rámci trestního řízení i v rámci následného řízení před správními orgány o přestupku.

K námitce žalobce, že se přestupku nedopustil, protože v době jeho údajného spáchání dle 24.12.2008 se nejednalo o přestupek, ale o trestný čin, uvedl, že ve spise je doloženo, že se v předmětné věci postupovalo v souladu s příslušnými právními předpisy. Nejprve dne 13.2.2009 podal státní zástupce Okresního státního zastupitelství v mostě na žalobce obžalobu pro trestný čin řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění podle § 180d zák. č. 140/1961 Sb., trestní zákon (dále jen „trestní zákon“), v tehdy platném znění. Následně v uvedené záležitosti však Okresní soud v Mostě svým usnesením ze dne 15.3.2010, č.j. 2 T 25/2009-36, rozhodl o postoupení věci Magistrátu města Mostu k projednání věci jako přestupku, a to v souladu s ustanovením § 314c písm. a) trestního řádu. V tomto ustanovení je uvedeno, že státní zástupce postoupí věc jinému orgánu, jestliže výsledky přípravného řízení ukazují, že nejde o trestný čin, že však jde o skutek, který by mohl být jiným příslušným orgánem posouzen jako přestupek. Dle názoru žalovaného předmětný případ splňuje uvedené podmínky, a proto nelze použít ustanovení § 172 odst. 2 písm. h) trestního řádu, na které odkazuje žalobce. Žalovaný dále poukazuje na skutečnost, že žalobce nevyužil své možnosti a nepodal proti výše uvedenému usnesení přípustnou stížnost. Dále žalovaný podotkl, že žalobce odkazuje na judikát Nejvyššího soudu Slovenské republiky ze dne 27.7.1979, č.j. 4 Tz 65/79, který však reflektuje starou právní úpravu. Novelou zákona o přestupcích s účinností od 1.4.2002 (zákon č. 62/2002 Sb.) byl doplněn § 20 odst. 2 o ustanovení, že do běhu pro projednání přestupku se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení podle zvláštního právního předpisu. Důvodem bylo, že prekluzivní lhůta jednoho roku od spáchání přestupku byla příliš krátká a docházelo k případům, že přestupek po uplynutí jednorozhodčí lhůty zůstával nepotrestán. Dle žalovaného není důvodu v daném případě uvedené ustanovení zákona o přestupcích neaplikovat. Důvodem postoupení věci k projednání správnímu orgánu nebylo nehodnocení skutku jako trestného činu s ohledem na skutkový stav, ale změna samotného trestního zákona. Lhůta dle § 20 zákona o přestupcích tedy dle názoru žalovaného neuplynula a správní orgány po postoupení věci vedly oprávněně s žalobcem řízení o přestupku.

K běhu samotné lhůty k projednání přestupku uvedl žalovaný, že dne 24.12.2008 byly s žalobcem zahájeny úkony trestního řízení ve věci trestného činu řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění. Dne 15.3.2010 Okresní soud v Mostě svým usnesením č.j. 2 T 25/2009-36 rozhodl, že tento skutek není trestným činem, ale může být posouzen jako přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. e) bod 1. zákona o přestupcích. Toto usnesení nabylo právní moci dne 30.3.2010. Vzhledem k výše citovanému ustanovení § 20 odst. 2 zákona o přestupcích se lhůta pro projednání přestupku dle žalovaného začala tedy počítat až ode dne 31.3.2010. Vzhledem k uvedenému počátku běhu prekluzivní lhůty pro rozhodnutí o přestupku dle žalovaného před právní mocí napadeného rozhodnutí k uplynutí této lhůty nedošlo.

K námitce, že správní orgán nezahájil správní řízení s žalobcem, uvedl, že ve správním spise je doloženo, že správní orgán zahájil dne 21.6.2010 s žalobcem řízení o přestupku, a to doručením listovní zásilky obsahující oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání obviněného k ústnímu jednání v přestupkové věci.

Dále se žalovaný vyjadřoval k námitkám uplatněným žalobcem v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.

O věci soud rozhodoval na základě zmocnění § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalovaný ani žalobce nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a proto se má za to, že souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání udělili, když o uvedeném následku byli ve výzvě výslovně poučeni.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Primárně soud přistoupil k vymezení žalobcových žalobních námitek. Žalobce ve své obsahově i argumentačně stručné až strohé žalobě vymezil výslovně pouze námitku, že se předmětného přestupku nemohl dopustit, protože jeho jednání bylo posouzeno jako trestný čin, že nemohlo být zahájeno a ani s ním nebylo zahájeno správní řízení ve věci přestupku a že došlo k marnému uplynutí prekluzivní lhůty stanovené k projednání přestupku. Žádné další žalobní námitky ve své žalobě žalobce neuplatnil. Pouze uvedl, že „v ostatním odkazuje na odvolání ze dne 16.8.2010 proti rozhodnutí Magistrátu města mostu, odbor správních činností č.j. OSČ-Př/072633/1682/2010, a to na straně 2“. V tomto směru soud zdůrazňuje, že soudní přezkum správních rozhodnutí v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle hlavy II. dílu 1. s.ř.s. je založeno na přísné dispoziční zásadě. Dle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. jsou nezbytnou náležitostí správní žaloby žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Na uvedené ustanovení pak navazuje ustanovení § 75 odst. 2 věta první s.ř.s., kde je výslovně uvedeno, že soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí.

Z uvedeného dle soudu jednoznačně vyplývá, že soud může přezkoumávat napadené rozhodnutí právě a pouze v rozsahu žalobních bodů (neboli žalobních námitek) obsažených v samotné žalobě. Není tedy možné ve vztahu k žalobním bodům odkazovat na jiné listiny, byť by tyto listiny byly k žalobě přiloženy jako přílohy.

S ohledem na výše uvedené se tedy soud dále zabýval pouze námitkami výslovně specifikovanými v podané žalobě.

K námitce, že se žalobce dne 24.12.2008 nemohl předmětným jednáním dopustit přestupku, neboť jeho jednání bylo posouzeno jako trestný čin, uvádí soud následující. Z obsahu předloženého trestního spisu sp. zn. 2 T 25/2009 jednoznačně vyplývá, že žalobce nebyl za předmětné jednání soudem v rámci trestního řízení pravomocně odsouzen a věc byla postoupena usnesením Okresního soudu v Mostě ze dne 15.3.2010, č.j. 2 T 25/2009-36, postoupena Magistrátu města Mostu k projednání jako přestupek. Samotná skutečnost, že původně bylo jednání žalobce stíháno jako trestný čin, nevylučuje, aby po zániku trestnosti žalobcova jednání v důsledku změny trestního zákona bylo shledáno příslušným správním orgánem, že totéž jednání žalobce současně naplnilo i skutkovou podstatu konkrétního přestupku. Podstatné je, že v tomto případě nedošlo k pravomocnému meritornímu rozhodnutí v rámci trestního řízení, a proto nelze argumentovat tím, že by žalobce byl dvakrát potrestán za totožné jednání.

Tato námitka byla ze strany žalobce vznesena ve velice obecné podobě, proto se s ní soud také vypořádal pouze v obecné rovině. Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že tato námitka žalobce je zcela nedůvodná.

K námitce žalobce, že s ním nemohlo být zahájeno a ani nebylo zahájeno správní řízení ve věci přestupku, soud uvádí následující. Jak již bylo výše uvedeno, v trestním řízení nebylo o jednání žalobce meritorně rozhodnuto a soud svým usnesením postoupil věc podle § 314c odst. 1 písm. a) trestního řádu z důvodů uvedeného v § 188 odst. 1 písm. b) trestního řádu a § 171 odst. 1 písm. f) trestního řádu Magistrátu města Mostu k projednání jako přestupek. Meritorně tedy o jednání žalobce rozhodnuto v rámci trestního řízení pravomocně rozhodnuto nebylo. Nic tedy nebránilo následnému zahájení řízení o přestupku. Dle názoru soudu tedy řízení o přestupku zahájeno být mohlo.

Dle názoru soudu také správní řízení o přestupku bylo s žalobcem řádně zahájeno. V ustanovení § 67 odst. 1 zákona o přestupcích je uvedeno, že přestupky se projednávají z úřední povinnosti, pokud nejde o přestupky, které se projednávají jen na návrh. V daném případě se nejedná o přestupek, který se projednává jen na návrh. Zahájení řízení z moci úřední upravuje ustanovení § 46 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). V tomto ustanovení je uvedeno, že řízení z moci úřední je zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi doručením oznámení nebo ústním prohlášením. V daném konkrétním případě vyhotovil prvoinstanční správní orgán listinu označenou jako: „oznámení o zahájení řízení o přestupku – předvolání k ústnímu jednání“. V této listině je výslovně uvedeno, že proti žalobci prvoinstanční orgán zahajuje podle § 67 odst. 1 zákona o přestupcích správní řízení pro přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. e) bod č.1 zákona o přestupcích, kterého se měl dopustit tím, že dne 24.12.2008 v 10.45 hod. v Mostě, ulici Rudolická, řídil vozidlo tov. zn. VW Golf, reg. zn. „X“, ač nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění. Toto oznámení bylo žalobci doručeno dne 21.6.2010. Doručením tohoto oznámení bylo tedy s žalobcem řádně zahájeno řízení o předmětném přestupku. Pro úplnost soud podotýká, že okolnost, že oznámení o zahájení řízení bylo spojeno do jedné písemnosti s předvoláním

k ústnímu jednání ve věci, nemá žádný vliv na skutečnost, že správní řízení bylo s žalobcem řádně zahájeno.

Rovněž ohledně této námitky dospěl soud k závěru, že je zcela nedůvodná.

K námitce žalobce, kterou se dovolával marného uplynutí roční prekluzivní lhůty k projednání přestupku, uvádí soud následující. V ustanovení § 20 odst. 1 zákona o přestupcích je mimo jiné uvedeno, že přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. V odstavci 2 citovaného ustanovení je pak dále uvedeno, že do běhu lhůty podle odstavce 1 se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení podle zvláštního právního předpisu. Z obsahu trestního spisu, který je součástí správního spisu, vyplývá, že trestní řízení ohledně žalobcova předmětného jednání bylo zahájeno podle § 158 odst. 3 trestního řádu dne 24.12.2008 (záznam o zahájení úkonů trestního řízení ze dne 24.12.2008, č.j. ORMO-6542-2/TČ-2008-14). Toto trestní řízení skončilo právní mocí usnesení Okresního soudu v Mostě ze dne 15.3.2010, č.j. 2 T 25/2009-36, o postoupení věci Magistrátu města Mostu k projednání jako přestupek. Toto usnesení nabylo právní moci dne 30.3.2010. Z uvedeného vyplývá, že doba od 24.12.2008 do 30.3.2010 se nezapočítává do roční lhůty pro projednání přestupku. Lhůta pro projednání přestupku tedy prakticky počala běžet od 31.3.2010. Napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 20.9.2010. Z uvedeného vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno evidentně ještě před marným uplynutím roční prekluzivní lhůty stanovené pro projednání přestupku.

K žalobcově argumentaci judikátem Nejvyššího soudu Slovenské republiky ze dne 27.7.1979, č.j. 4 Tz 65/79 (publikovaného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod č. 68/80) soud podotýká, že toto rozhodnutí bylo vydáno v době, kdy ještě nebylo v přestupkovém zákoně zakotveno přerušení běhu lhůty projednatelnosti přestupku o dobu, po kterou je pro tentýž skutek vedeno trestní řízení. Ustanovení § 20 odst. 2 zákona o přestupcích bylo do zákona vloženo až novelou č. 62/2002 Sb. s účinností od 1.4.2002. V důvodové zprávě k tomuto ustanovení je uvedeno: „*Současná prekluzivní lhůta jednoho roku od spáchání přestupku je příliš krátká, zejména s ohledem na možné obstrukce při projednávání přestupku nebo jeho právní kvalifikaci. Dochází proto k případům, že přestupek po uplynutí jednorocní lhůty zůstane nepotrestán. Stává se to rovněž v případech, kdy orgány činné v trestním řízení zjišťují, zda nejde o trestný čin. Teprve poté vracejí případ správnímu orgánu k dalšímu řízení a ten obvykle již nestačí přestupek projednat pro krátkost lhůty.*“

Argumentaci žalobce výše citovaným rozsudkem Nejvyššího soudu tedy soud považuje za zcela nepřípadnou.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že ani výše uvedená námitka žalobce není důvodná.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 8. března 2012

Mgr. Václav Trajer, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Petra Beranová